

2012 миль до дорослішання

Сімнадцятирічна Вероніка Кларк раптом дізнається про вагітність. Дві смуги на тесті перекреслюють усе її перспективне майбутнє. Дівчина ухвалює рішення зробити аборт у сусідньому штаті, щоб ніхто не дізнався. Вона звертається по допомогу до відлюдкуватої дивачки, колишньої подруги Бейлі. Попереду у дівчат приголомшлива подорож із автокрадіжкою, ночівлею в полі з коровами, тіканням від переслідувань фанатиків та прибульцями. Героїні долають не лише дорогу до клініки й назад, але й нелегкий шлях до дорослішання, розуміння себе та цінності справжньої дружби.

2012 ММЛЬ до дорослішання

ДЖЕННІ ГЕНДРІКС
ТЕД КАПЛАН

Присвячуємо нашим дітям

Миля О

Я сиділа на крижаному сидінні унітазу в третій кабінці дівчачого туалету й відчайдушно стискала стегна, зосередившись на тому, щоб не пісяти.

— Ронні, ти все? Треба йти, бо запізнимося на перший урок, — гукнула Емілі.

Та я ще навіть не починала. І запізнення зараз було найменшою з моїх проблем.

— Ем, ти, мабуть, іди на урок. У мене тут... дівочі справи.

Але не ті, що трапляються раз на місяць.

Я молилася, щоб Емілі нарешті пішла. Друга склянка гуаво-помаранчевого соку вранці точно була зайвою. Трясця його м'якоті. Нарешті вона вийшла за двері. Туалетом пішла луна від тупотіння декількох десятків ніг учнів, що квапилися на уроки. Аж потім... тиша. Я застигла, напружено прислухаючись до найменшого звуку. Хоч би не зайшла якась школярка або ще гірше — вчителька. Але єдине, що я чула, — це звук крапель з несправного крана. Усі розсілися по кабінетах. Я полегшено зітхнула. І мало не впісялась.

Саме час дізнатися, чи мій кошмар закінчився, а чи лише починається. Я повільно розстібнула блискавку переднього відділення рюкзака й здригнулася, бо звук відбився від кахляних стін. Хоч поряд нікого й не було, я однаково не могла позбавитися відчуття, що хтось неодмінно дізнається про мої наміри. Діставши рукою до самого дна й понишпоривши серед ручок і недогризків олівців, я нарешті знайшла те, що шукала. Всілася й пильно придивилася до цього предмету. Він наче був важчий, ніж мені пам'яталося.

Я читала інструкцію до нього минулої ночі. Удруге — коли прокинулася. І ще раз — після сніданку. Я ж бо ніхто інша, як відмінниця. Але тепер, коли момент настав, моє горло стиснулося від паніки. Що, як я не попаду на паличку? Що, як я зроблю щось не так? Ця штука в мене лише одна, і я не можу зіпсувати її. Глибокий вдих. Мій середній бал 4,56, я членкиня Національного почесного

товариства^{1}, а восени збираюся їхати на навчання до Браунського університету^{2}. Тож зумію нормально попсіяти на цю паличку.

Я розірвала цупку фольгу й дістала тест на вагітність. Маленьке пластикове віконечко поки що було порожнім, але готовим повідомити мені мою долю. Намагаючись не замислюватися над тим, що роблю, я засунула тест між ногами й попсіяла.

На якусь мить я відчула полегшення від спорожнення сечового міхура, але одразу ж мене охопила паніка. Я пропустила один пункт. В інструкції було написано, що спочатку треба пропустити трохи сечі, а вже потім підставляти тест. Якщо я цього не дотрималася, чи буде результат правильним? Я глянула вниз, щоб перевірити, чи працює тест. Волокнистий кінчик був мокрий, а віконечко стало світло-сірим. Воно й має так бути? Чи я його пошкодила? Може, потрібно припинити пісяти?

Аж тут у віконечку почала проступати тонка рожева смужечка. У мене похололо на серці, аж поки я не пригадала, що в інструкції було написано про контрольну смужку. Вагітність позначається двома смужками. Я сподівалася, що ця смужка означає справність тесту. Особливо тепер, коли мені більше нічим було пісяти. Обережно тримаючи тест у горизонтальному положенні — відповідно до інструкції, — я витягла його з-поміж ніг. Три хвилини. Я дізнаюся остаточний результат за три хвилини. Це будуть найдовші три хвилини в моєму житті.

Я намагалася дивитися будь-куди, але не на віконечко. Я не з тих, хто одержимо поправляє макіяж чи курить, тож за останні чотири роки я мало часу провела в туалеті. Сорок п'ять секунд витріщання на стіни кабінки довели мені, що я небагато втратила. Мою увагу привернули лише не дуже смішна карикатура на нашого директора та декілька серйозних попереджень про венеричні захворювання членів футбольної команди — воно й не дивно. Я насмілилася кинути оком на тест. Досі одна смужка.

У душі зажевірла надія. Може, це просто затримка. Мабуть, я панікую з нічого. Як і тоді, коли думала, що завалила друге есе на англійській. Попри те що я не сповна висвітлила тематичні збіги між «Великими сподіваннями» Діккенса та «Ярмарком суєти» Текерея, мені все одно поставили найвищий бал.

Останнім часом я постійно перебувала в стресі. Це пов'язано з вибором університету, випускним та шкільними іспитами. А ще ці змагання за право виголосити прощальну промову на випускному. Можливо, у мене й справді затримка. Я кліпнула. Чи є там бодай якийсь натяк на другу смужку? Нахилившись до просвіту під дверима кабінки, я хотіла краще роздивитися тест. Якби ж тільки...

Двері туалету з гуркотом відчинилися.

Я підскочила. Побачила, наче в уповільненій зйомці, як тест прослизнув крізь пальці. Я подалася вперед, відчайдушно намагаючись схопити його, але пальці піймали лише повітря. Смужка звучно впала на підлогу, ковзнула під дверима кабінки й зупинилася просто в центрі туалету.

Гаразд, зараз не час панікувати. Можливо, тест ніхто не помітить. Можливо, та, хто зайшла сюди, сліпа. І глуха. Можливо, цієї миті станеться потужний землетрус: школа буде зруйнована, а ми всі помремо. Має ж бути десь у Міссурі розкол тектонічної плити.

Туп. Туп. Туп. З-під дверей кабінки я побачила, як пара потертих берців наблизилася до місця, де лежав мій тест — у сонячному промені його було чудово видно. До нього потягнулася рука з облізлим зеленим лаком на обгризених нігтях.

— Оце так!

Хто ж це там? Хто зараз тримає моє обіцяне майбутнє? Я притулила око до шпарини в дверях. Чорна футболка оверсайз. Потерті джинси-скіні. Вилиняле блакитне волосся з темними коренями, яке наче багато тижнів не бачило гребінця.

Ні. Боги старшої школи не можуть бути такими жорстокими до мене. Бейлі Батлер. Чорна діра злості й ненависті. Якщо привітатися з нею в холі, вона тицьне тобі середнього пальця. Я мовчу вже про те, що вона зробить, якщо спробувати сісти поряд із нею за обідом. Вона завжди мала цілий персональний стіл у буфеті, бо буквально гарчала на тих нещасних, які намагалися влаштуватися поруч. Подейкували, що, коли захисник футбольної команди сказав їй, щоб вона відчепилася, Батлер купила кишеньковий ніж і видряпала на бідолазі його ім'я. Вона була відлюдькуватою. Цинічною. Поряд із нею було моторошно. А ще вона колись була моєю найкращою подругою.

Бейлі піднесла тест до носа й понюхала.

— Свіженький.

Вона оглянула туалет і зупинила погляд на моїх білих «адидасах».
— О, буде весело.

Чи впізнає вона мене за голосом? Востаннє ми розмовляли майже чотири роки тому. На всяк випадок я спробувала заговорити до неї навмисно низько.

— Е-е-е, було б чудово, якби ти просто віддала це мені.

Я просунула руку під дверима, сподіваючись на її милосердя.

Бейлі пирхнула.

— Гарна спроба. Та я впевнена, що Бетмен не може завагітніти.

Крізь шпарину в дверях було видно, що вона заклала руки за спину й почала ходити взад-вперед, зловтішно посміхаючись. Я уявила, що така сама посмішка була в іспанських інквізиторів.

— Хло Маккорт? — припустила Бейлі.

Я заклала на сидінні унітазу. Я в ці ігри грати не збираюся. Почекаю, поки вона піде. Бейлі примружилася.

— Ні. Калвін її кинув. Навряд чи їй вдасться знайти якогось іншого хлопа після того, як вона спалила у дворі футбольну форму свого колишнього. І пофіг, якого розміру в неї цицьки. Гм-м-м... Складно. Елла Трен? З неї станеться переплутати протизаплідні таблетки з м'ятними пастилками.

— Віддай-но сюди.

Я намагалася зробити так, щоб мій занижений голос звучав загрозливо, але насправді в ньому бринів відчай.

Бейлі скосила очі на моє взуття.

— Що ж, завжди лишається постійна передплатниця клубу «Пеніс місяця» Олівія Блум...

— Ні! — обурено вигукнула я.

— Овва! Осуд. Це вже щось. Хто в нашій школі вважає себе найкращою? — Бейлі постукала себе по підборіддю. — Фейт Бідвелл?

Схоже, вона не збиралася здаватись. Я мала припинити це, перш ніж сюди зайде хтось іще.

— До біса! Не кажи нікому. Можеш уже нарешті віддати мені це?

Я чекала із простягнутою під дверима кабінки рукою. Я не була певна, чи Бейлі повелася на мою посередню акторську гру, але вона попрямувала до кабінки. Можливо, їй уже все це набридло. У моїх грудях ворухнулася надія. Але замість того, щоб нахилитися й віддати мені тест, вона підскочила й підтягнулася на руках.

— Святі віслючі яйця!

Я зойкнула. Фізіономія Бейлі майоріла наді мною й широко всміхалась.

— Бейлі! Ану злазь! — я спробувала зіштовхнути її.

— Чи це сон? Життя не може бути таким ідеальним! — пробурмотіла вона.

Я запекла раків і спробувала дати раду своєму одягу — натягнути труси й застібнути джинси, — не дуже світячи дупою перед зловтішним поглядом Бейлі.

— Може, відвалиш? — я сердито глипнула на неї.

Дивно, але Бейлі без заперечень ковзнула вниз. Привівши одяг до ладу, я розчахнула двері кабінки. Вона чекала на мене.

— Вероніка Кларк власною персоною, — протяжно промовила вона. — Стривай. Хочу запам'ятати цю мить назавжди.

Вона полізла до задньої кишені, дістала телефон і спрямувала на мене об'єктив камери.

— Не смій...

Бейлі клацнула камерою й тепер, посміхаючись, розглядала кадр на екрані.

— Тепер завжди пам'ятатиму тебе такою.

Бейлі повернула телефон, щоб продемонструвати мені фото. На знімку я наче кидалася на камеру з напівроззявленим від злості ротом.

— Не викладай це нікуди! — заверещала я. Приниження через соцмережі — останнє, що мені зараз потрібно.

Бейлі ще раз ніжно посміхнулася моєму зображенню й сховала телефон у кишеню.

— Розслабся. Це надто особисте, щоб усім показувати.

— Ну що, ми завершили? Ти отримала все, що хотіла. Ти мене збентежила. Ти з мене посміялася. Завдяки тобі мій день тепер гірший, ніж був. Тепер віддай, будь ласка, тест.

Бейлі глянула на мою простягнуту руку й вигнула брову.

— Я бачу, ти ще носиш перстень незайманості^{3}. Дотримуєшся пристойності? Чи йдеться про непорочне зачаття?

Я прибрала руку й відчула, як запалали мої щоки. Бейлі точно не прогавить жодної найдрібнішої деталі, яка може дати їй привід мучити мене.

— Оце та-а-ак! Ти справді ходячий набір штампів.

— Я не штамп! — огризнулась я.

— Королева випускного балу, промовиця, та ще й непорочна вагітність — ну повний набір штампів.

— По-перше, мене *можуть* обрати виголошувати промову, але Ганна Баллард має значно більше позакласної діяльності, ніж я. Навіть попри те, що в мене найвищий бал з просунутої англійської, та й мою благодійність також слід врахувати...

— Боже, яка ти ботанка...

— І мене призначили лише в оргкомітет випускного, а не оголосили королевою балу. Тож це жодним чином не штамп.

— Ти маєш рацію. Я мушу виправитися й перепросити. Ти — повний набір майже-штампів.

— Знаю, що для тебе це майже неможливо, та могла б ти бодай хвилину не поводитись як стерво?

Бейлі дещо збентежено глянула на мене.

— Ні. Чого б це?

Щось усередині мене клацнуло. Півтора тижня тривоги, крадіжка тесту у старшої сестри, утримування від сечовипускання протягом цілого ранку — і тепер я маю справу з тим, що Бейлі — це Бейлі? Той вислів, що від люті на очі набігає червона пелена, — брехня. Навпаки, від люті все навколо біліє. Наступної миті я ринула вперед, до руки, що тримала тест. Бейлі саме вчасно відвела її, дівчині довелося відступити на кілька кроків під тиском моєї атаки.

— Воу, дівчинко. Охолонь. Ти не побачиш тест, поки не скажеш мені дещо.

— Розмріялася, — відновлюючи рівновагу, пирхнула я та спробувала своє щастя вдруге.

Вона притулилася до вмивальника й засміялася з моїх марних спроб видряпати в неї тест. Нарешті мені вдалося схопити її за руку. Я щосили стиснула її, щоб примусити Бейлі кинути тест, але раптом відчула, як у мою шию впирається щось холодне й гостре.

— Я сказала — охолонь.

Я завмерла, а потім обережно скосила очі, щоб подивитися на наше відображення у дзеркалі. Бейлі тримала чорну пластикову коробочку біля моєї шиї. Мені знадобилося кілька секунд, аби збагнути, що це, бо раніше я бачила таке лише в серіалах про

поліціантів. То був електрошокер «Тейзер»^{4}. У неї був чортів електрошокер.

— Господи! Як тобі вдалося занести це до школи? Тебе ж можуть виключити! А до випускного лишилося менше місяця!

— Ну звісно, саме про це ти думатимеш, коли хтось направить на тебе «Тейзер».

Я вивільнила її руку. Вона опустила шокер і відступила від мене.

— Так, на чому ми зупинилися? Ага. Я віддам тобі тест, якщо ти запевниш мене в тому, що твоїм партнером з розмноження був не Кевін Декузіак.

Я ледве стримала рик. Вона ж знає, що ми з Кевіном зустрічаємося. Уся школа знає про це. Він футбольна зірка. Грає в церковній музичній групі. Подобається всім, навіть моїм батькам. Оцінки в нього не дуже, але його ідіотське почуття гумору з лишком це компенсує. Проблеми з Кевіном могли бути лише в Бейлі.

Помітивши вираз мого обличчя, вона з удаваним жахом зморщила носа.

— Пфе-е-е-е-е-е!

— Не розумію, чому ти така здивована, — пробурчала я.

— Та не знаю. Я думала, ти врешті-решт застосуєш свій блискучий мозок і кинеш його. Або що він помре від Еболи чи ще якоїсь фігні. Пфе! Пфе! Пфе!

Вона захрипіла, наче кішка, що намагається відригнути жмуток власної шерсті.

— Не може бути, що ти впустила в себе цього набридливого качка!

Вона нахилилася, вдаючи, ніби її зараз знудить, і я помітила, що, захопившись розігруванням огиди, вона поклала «Тейзер» на край умивальника.

Я підскочила й схопила його, поки Бейлі вдавала, що зараз заблює всю підлогу. Вона ще кілька разів похрипіла, перш ніж помітила наставлену на неї чорну коробочку. А тоді вибалушила очі й посміхнулася.

— Гаразд, ти мене вразила.

— Дай-но сюди.

Я намагалася звучати загрозливо, подібно до тата, коли він свариться на мого брата за те, що той грається з його бейсбольними

м'ячиками з автографами.

— Зроби це.

— Що саме? — я трохи опустила шокер від здивування.

Бейлі ступила крок уперед, зовсім не звертаючи увагу на спрямовану на неї несмертельну-проте-ймовірно-дуже-болючу-зброю.

— Ніколи ним не користувалась. Хочу дізнатися, як воно.

Раптом із мене наче вивітрилася вся злість. Бейлі анітрохи не змінилася. Вона й досі може скоїти якусь дурницю. Приміром, пропустити крізь себе хтозна скільки вольтів лише заради того, щоб сказати: вона це спробувала. І мене це бісить.

Бейлі надала собі задумливого вигляду.

— Цікаво, чи піде в мене піна з рота.

— Та не буду я бити тебе током.

Бейлі розчаровано зітхнула.

— Я так і думала.

Ми стояли й витріщалися одна на одну, не знаючи, що робити далі.

— Ну ж бо, Бейлі. Ми ж подруги.

Дарма я це сказала. Вуста Бейлі скривилися в цинічній посмішці.

— Хіба?

— Тобто... ну...

— Ми знову в сьомому класі? — із фальшивим захопленням спитала вона й кинула погляд на свої груди. — Гм-м-м-м... У мене пара цицьок розміру D, тому ні.

Вона глянула на мене.

— Це означає... ми — не подруги.

Вона ніколи не віддасть мені тест. Тож я зробила єдине, що спало мені на думку. Кинула електрошокер в умивальник і поклала руку на кран. На чорний пластик впала крапля води.

— Віддай тест, інакше на «Тейзер» чекає душ.

На обличчі Бейлі відобразився щирий переляк. Я повернула кран на декілька міліметрів. На шокер упала ще одна крапля.

— Упевнена, що ця штука точно не водостійка.

Бейлі мимоволі ступила крок до мене.

— Не треба. Мама мене вб'є. Це її улюблений після рожевого «глока»^{5}. Вона дуже серйозно ставить до самозахисту.

Я посміхнулася й вичікувально простягнула руку. Зітхнувши, Бейлі поклала тест у мою долоню. Від полегшення в мене мало не підкосилися коліна. Не дивлячись на Бейлі, я забігла до найближчої кабінки й зачинилася.

— Ой, та ну тебе, — гукнула вона мені вслід. — Я думала, ми з тобою друзячки. Хіба не хочеш поділитися новинами?

Ні. Я не хотіла ділитися новинами. Я взагалі не хотіла б таких новин. А тепер, коли вони мене наздогнали, я не могла змусити себе поглянути на цей дурний тест.

Бейлі почала наспівувати стару пісеньку із серіалу «Ханна Монтана»^{6}.

— *Ти справжній друг, будеш зі мною до кінця...*

Намагаючись не зважати на неї, я глибоко вдихнула й подивилася вниз. Дві рожеві смужки поряд.

Позитивний. Тест позитивний.

Я похолола. В очах потемніло. Пісня Бейлі перетворилася на приглушене дзижчання. Я помітила, як на пластикову паличку в моїй руці впали дві сльозинки.

Спів припинився. Я почула глухий шум, підвела очі й знову побачила голову Бейлі над дверима кабінки. Мені було байдуже на сльози та шмарклі, розтерті по моєму обличчю. То було пусте. Єдине, що зараз мало значення, — ці дві смужки.

— Дідько!

Радості у її вигуку не було. Здавалося, вона навіть співчувала мені. Чомусь від цього я заревіла ще дужче.

Коли за кілька хвилин я нарешті вийшла з кабінки з почервонілим, але вже не зарюмсаним обличчям, то здивовано побачила, що Бейлі чекає на мене: сидить на краю вмивальника й теліпає берцями в повітрі.

— Вибач, але це повна фігня.

Я хотіла нагородити її довгим поглядом, але не знайшла сил навіть глянути їй у вічі.

— Можеш нікому не казати про це? Прошу!

Я насилу прошепотіла ці слова. Вони навіть мені здалися жалюгідними й непереконливими. Хто б утримався від такої неймовірної плітки? Я маю чудову репутацію. Кругла відмінниця. Граю за шкільну волейбольну команду. Голова дискусійного клубу.

Доглянута шкіра, розкішне волосся, гарненький носик. Улюблениця всіх і Головна Претендентка На Успіх. Тобто, попри те що всі вдають, ніби страшенно люблять мене, насправді не можуть дочекатися моменту, коли я схиблю. Можу лише уявити обличчя Ганни Баллард, коли та дізнається, що саме їй випаде виголошувати випускную промову. Я була цілком упевнена в тому, що вагітність автоматично дискваліфікує мене. Але це так несправедливо. Хоча вагітність не може вплинути на мої оцінки й на...

— Божечки. Про що б ти там зараз не думала, припини. Ти маєш такий вигляд, ніби зараз всерешся. Я нікому не скажу, — голос Бейлі вирвав мене з паніки.

— Чому? — спочатку спитала, а вже потім подумала я.

Бейлі знизала плечима.

— Бо в цій школі всі засранці.

Дз-з-з-з. У рюкзаку завібрував телефон. Знову. І знову мій шлунок аж підскочив. Мені ніяк не вдавалося розслабитися. Я почувалася так, ніби на моєму лобі загорівся гігантський неоновий знак ВАГІТНА. Щоразу, коли я бачила своє віддзеркалення, проходячи шкільними коридорами, я уявляла, яким воно буде вже за кілька місяців: пальці ніг заслонятиме живіт, під футболкою стирчатиме пупок. Мене нудило, але хтозна від чого: чи то від вагітності, а чи від нервування. Але це ще не найгірше. Найгірше — це причина, з якої мій телефон дзижчав що три з половиною хвилини. Найгіршим був Кевін.

Я не готова була розповісти йому. І мені вдавалося уникати його весь день. На щастя, ми не мали спільних уроків. В обід я сховалася в бібліотеці — туди його нога точно не ступить. Але він не припиняв писати повідомлення. Я дістала телефон.

Кевін: 🤔🕒🏠🚗?

Кевін: ❤️❤️❤️❤️

Кевін: ?

Кевін: ?

Кевін: 😬

Кевін: 😞

Кевін: ☐

Я зітхнула й запхала телефон до рюкзака. Не могла ж я вічно його уникати. Але що я йому скажу? «Привіт, любий, попри те, що ми щоразу користувались презервативом, а інколи й не одним, я все одно врешті-решт завагітніла». Кошмар будь-якого хлопця. На щастя, уроки закінчилися. За п'ять хвилин за мною приїде машина, і це вже буде проблема для Завтрашньої Мене. Я обвела поглядом паркувальний майданчик у пошуках місіс Геннісон та її покоцаної «тойоти сієнни». Помітивши її, я приготувалася до олімпійського спринту.

Тут раптом в очах потемніло, бо хтось затулив їх рукою. Я пискнула.

— Вгадай, хто?

Вочевидь, моя удача й надалі підставляє мене.

— Привіт, Кевіне.

Він прибрав руки з мого лиця й розвернув мене до себе. Темно-блакитні очі, природно скучерявлене та скуйовджене волосся й усмішка, від якої я просто танула. Вона ніби промовляла: щоразу, коли він мене бачить, не вірить своєму щастю. Втім, вираз мого обличчя змусив його посерйознішати.

— Ой. Я тебе налякав?

— Ні. Тобто трохи.

Він став ближче й почав розтирати мені руки.

— Усе гаразд?

Він шукав очима мій погляд. Я відвернулася, бо була певна, що моя таємниця написана в мене на обличчі.

— Ти не відповідала на повідомлення.

— Вибач. Я була... зайнята.

Подальшим розпитуванням завадив якийсь приятель Кевіна, який поплескав його по плечу, проходячи повз нас.

— Побачимося в Коннера?

— Ага, — на знак запевнення Кевін тицьнув його ліктем у бік і повернувся до мене.

— Я тобі казав, що Коннера беруть в університет Флориди? Квінн їде до Аризонського. Хадсон записався на флот. Усі роз'їжджаються.

— Знаю. Випускний рік. Якийсь дурдом.

Він глянув униз, і його обличчя на мить перекошилося від обурення.

— Ще й ти сиплеш мені сіль на рану?

Я спантеличено кліпнула. Аж потім згадала, що сьогодні вбралася в нове худі з логотипом Браунського університету.

— Ні. Мені його купили батьки. Ти ж знаєш: вони раді по самі вуха.

Він декілька секунд погрався із замочком на блискавці, а потім широко всміхнувся.

— До речі, ти можеш завалити випускні іспити. І тоді поступиш до університету штату Міссурі разом зі мною.

Тепер моя черга обурюватися. Ми вже про це сперечалися. Я вивільнилася з його обіймів.

— Можна не...

Він набурмосився.

— Ой, та ну тебе. Я лише дражнюся. — Він знову притягнув мене до себе. — Що не так?

— Нічого.

Я не могла сказати йому. Тут, на парковці, у присутності наших однокласників та містера Контрераса, який неподалік керував рухом автівок, — вочевидь не найкращий час, щоб сповіщати такі новини. Хоч я й гадки не мала, які тут можуть бути підхожі місце й час.

— Серйозно. Я лише дражнюся. Ти ж знаєш: я щотижня приїжджатиму до тебе в Род-Айленд на вихідні.

— Знаю.

— Кохаю тебе, моя гаряча штучко з Ліги Плюща, — грайливо промовив він.

Його чарам складно було опиратись. У грудях стиснулося серце. Я все зруйную.

— Я теж кохаю тебе, — це прозвучало байдуже навіть для мене самої.

— Ти впевнена? — спитав він, вдивляючись в моє обличчя.

— Так, — я намагалася вимовити це якомога переконливіше, сподіваючись, що він запам'ятає саме це.

Кевін задоволено всміхнувся.

— Це найголовніше.

Я сподівалася на це. Але водночас сумнівалася. Він знову мене поцілував. Та коли наші губи зустрілися, знайоме відчуття польоту й запаморочення не охопило мене. Відбувалася якась плутанина з губ, зубів і язиків. Я надто нервувалася. Заплющивши очі, я бачила лише ті дві рожеві смужки на тесті.

— Ронні! Припини поводитися непристойно й мерщій у машину! — пролунав голос Емілі з іншого боку майданчика. Я відсторонилася від Кевіна й побігла до автівки.

Я дивилася на торговельні центри й ресторани швидкого харчування, що пропливали повз вікно заднього сидіння у мінівені місіс Геннісон. Емілі, Джослін та Кейлі, мої найкращі подруги з першого класу старшої школи, зосередилися на своїх телефонах. Ми всі ходили до однієї церкви, й місіс Геннісон возила нас до школи, починаючи з другого тижня дев'ятого класу, коли Джої Мітчелл дістав свій член і помахав ним перед Джослін. Невдовзі після того Джої відправили до військової школи, але справу було зроблено. Наші батьки вирішили: задля безпеки хай краще нас підвозять на автівці.

Так і сформувалася наша компанія. Я маю водійське посвідчення, але не маю машини. Можу на пальцях однієї руки полічити ті випадки, коли батьки дозволяли мені брати їхнє авто. Цей факт разом із просунутою англійською, академічним десятиборством, дискусійним клубом та шкільною газетою мали б уцент знищити наше соціальне життя, але, оскільки я була дівчиною Кевіна, нам завжди були раді на всіх вечірках. Ми не були найкрутішими в школі, але нас знали всі. А тепер ми вступаємо до хороших вишів і зможемо вибратися із цього маленького нудного містечка. За умови, що здамо випускні іспити. І якщо я... Подумки я тікала від правди, яку все ж доведеться прийняти,

якщо восени я хочу облаштуватися в гуртожитку на Східному узбережжі.

Кейлі відірвала погляд від телефона.

— Усе готове. Тато погодився перенести свою риболовлю.

Джослін усміхнулася.

— Ти застосовувала «щенячі очі» та «тремтячі губи», щоб його переконати?

— Я вдалася до фактів. Нагадала йому: ми щороку приїздимо в будиночок зубрити перед іспитами, а цьогоріч це буде востаннє, тож окуню доведеться почекати. Потім ще трохи поплакала.

Дівчата розсміялися.

Зубрильні вихідні. Я геть забула. Щороку ми проводили останні вихідні перед річними іспитами — з вечора п'ятниці по неділю — у рибальському будиночку батька Кейлі: готувалися до тестів. Спочатку з нами їздила одна з наших мам, але минулого року нам дозволили навідатися туди самотійно. Батьки Джослін позичили їй машину — не найкраще їхнє рішення. Вона ледве могла тримати ряд. І страшенно лякалася поворотів ліворуч. Але нам таки вдалося дістатися туди. Ми студіювали конспекти, дуддили газовані напої й дивилися паршиві романтичні комедії. Це було неймовірно.

— Ти впевнена, що з тобою буде все гаразд? — штурхонула мене Емілі.

Я збентежено глянула на неї. Звідки вона знає? Чи в мене змінився вираз обличчя? Чи я вже погладшала?

— Цілих дві ночі без Кевіна, — вела далі вона. Я видихнула. У нашій компанії лише я мала хлопця, тож дівчата піддражнювали мене з цього приводу. Та оскільки я була єдиним безпосереднім джерелом інформації про сексуальні стосунки, вони заходили не надто далеко.

— Ти б могла взяти його з собою, — невинним тоном запропонувала Кейлі.

— Як ти ставишся до поліаморності? — поцікавилась Емілі.

— Гадаю, він точно допоміг би нам *розслабитися* в перервах між навчанням, — вишкірилася Джослін і заворушила бровами.

— ДІВЧАТА! — шикнула з водійського сидіння місіс Геннісон, і дівчата захихотіли.

Нас налякав різкий автомобільний гудок. Я глянула у вікно — то була Бейлі. Вона сиділа за кермом свого побитого життям «камрі»,

звісивши руку з відкритого вікна. Бейлі ліниво помахала мені. Емілі зморщила носик.

— Пфе. Чого хоче від нас ця випускниця школи працівників «Волмарту»^{7} дві тисячі двадцятого року?

— Просто перед нами ходяча причина того, чому я не вийду з того будиночка, поки не запам'ятаю всі математичні формули, — Кейлі дістала з сумки підручник. — Ще бракувало, щоб я до такого докотилася.

Джослін повернулася до мене.

— Здається, ви ж із нею дружили в середній школі?

Емілі вирячила очі.

— Я геть забула! Хіба її не заарештували під час екскурсії до музею Лори Інгалс Вайлдер^{8} минулого року?

— Я чула, що вона вирізала на тамтешньому фургоні своє ім'я, — додала Кейлі.

— Ні, вона поцупила капелюшок, — заперечила Емілі.

— Хіба не байдуже? Ви дружили, еге ж? Вона приходила на твій день народження в першому класі старшої школи, — правила своє Джослін.

Я відчувала на собі погляди подруг, що очікували на мою відповідь.

— Тільки тому що мама змусила мене її запросити. Але ми ніколи не були близькими подругами. Вона ще та психічка, самі знаєте, — відповіла я, крутячи пальцем коло скроні. Дівчата зареготали.

Я одразу ж пошкодувала про свої слова. Чому я не сказала правду? Моїм подругам байдуже, то чому я так переймаюся?

За десять хвилин я вилізла з мінівена й попленталася розтрісканою асфальтовою доріжкою до дверей. Тато був уже вдома. Біля будинку стояв його «форд», на бампері якого красувалися наліпки з написом: «Моя дитина — почесний студент Джефферсон Хай».

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ